

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد.

۲۰۲۰/۰۸/۰۲

رفعت حسین

مداحی روس و شاعران خشره افغانستان

بیماری متعفن و دهشتزای مداحی، از آغاز، شعرپارسی را بیمار و فرسوده و در پایان پوسیده ساخته است.

شعر جهان مدنی و درونمایه های شعر فرانسوی، انگلیسی، آلمانی، هسپانوی را در سده بیستم، اگر، از دریچه عقلانی بنگریم و شعرپارسی و بویژه افغانستان را، پی می بریم، به ژرفنای تفاوت ها و برتری درونمایه های شعر سرزمین های متمدن، نسبت بزبان پارسی و ایران و افغانستان. شاعران چپگرای تیپ روسی افغانی، خلقی، پرچمی، وطنی ازین بیماری، هیچ گاه، در امان نبوده اند.

اگر سروده های شاعران نام آورکنونی افغانستان، بارق شفيعی، سلیمان لایق و عبدالله نایبی را مرور نماییم بیشتر و بی پهناتر به ناجوری روانی این سخنوران و عشق آتشین {جهنمی}! شان به روس و سازمان جاسوسی کاجی بی و حزب خون خوار و مزدورخلق، پی می توان برد.

سخن در بسیاری سروده های آنان از روسیه است و از عسکرروس و دوستی افغان شوروی و ملت صلحدوست! شوروی و کشورکبیرشوراها (روسیه امپریالیستی) و <ایمان >به کشتارخلق افغانستان بوسیله حزب خلق .

چند سال پیش در هامبورگ آلمان کتاب «بوسه بر شمشیرخونین» از نصیرمهرین منتشر شد.

درین دفترشعرهای آن گروه [[از شاعران خشره]] خاکستان افغانستان چاپ گردیده است که از مرض بی مداوای {روس پرستی}! ، از انسان به زنده جان، بدل گشتند.

من بدین پندار خویشتن استوارم:

اگرواگرواگر

در لابلای اشعار این مجدد سلیمان لایق، حسن بارق شفيعی، عبدالله نایبی و سسخنوران دیگر ازین قماش، از عشق های دوزخی به جاسوسی روس و خون آشامیدن حزب خلق، آیینه ها و نشانه یی نمی بودند، در شعراین روزگار افغانستان و لسان پارسی جایگاهی شایسته می داشتند.